

RANA DEMİRİZ

SARAYDA BİR YIL

GENÇ
1
TİMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 38

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Merve Okçu

Düzeltili | Cansev Ayanoğlu

Kapak İllüstrasyon | Murat Palta

Kapak Uygulama | Esra Burak

İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Şubat 2020

Raf | 11+ Roman Öykü

Yayın No | 4858

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-3278-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım

Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul

Tel | (0212) 412 17 00 / Sertifika No | 44452

© 2020 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Rana Demiriz

Koç Üniversitesi Sanat Tarihi bölümü mezunu olan Rana Demiriz, on yedi yaşına kadar dört roman yazarak Türkiye'nin en genç yazarı olmuştur. Türkiye'nin birçok il ve ilçesindeki okullarda 2010 yılından itibaren "okuma alışkanlığı, kitap sevgisi, dershanesiz başarı ve yaratıcı yazarlık" konulu seminerler vermektedir. Sabancı Üniversitesi Tarih bölümü'nde Yüksek Lisans eğitime devam etmektedir. Genç Timaş'ta yayımlanan romanları *Ayasofya'da Bir Gece* ve *Endülüs'te Bir Hafta* ile geniş bir okur kitlesine ulaşmıştır.

www.ranademiriz.com.tr

I. UESİKA

Şevval 1206

Nereden bilebilirdim sürgüne gönderileceğimi?

Burada, bu karanlık odada otururken göz yaşlarıma engel olamıyorum. İstedğim tek şey resim yapmaktı... Hayatta en sevdiğim şey, beni ben yapan. Her zaman ellerim serbestçe dolaşır kâğıdın üzerinde. Rastgele şekiller çizerim, çiçekler, kuşlar, ağaçlar, hatta dağlar. Köyümdeki dağlar... Pencereimizden her sabah gördüğüm, üstüne sis çöken o güzel dağlar... O kadar yüksek ki bazen bulutlarla kavuşur zirvesi. Her girintisi, çıkıntısı hatırımda; günün hangi saati neresine gölge düşer, neresi daha aydınlık olur, bilirim. Çok severim o dağları ben, hep çizerim.

Eskizlerim bile birer sanat eseridir benim. Atılmadan önce de söylerlerdi hep, seninkiler bir başka derlerdi... Yeteneğimi babamdan aldığımı, ilk öğretmenimin o olduğunu söylemedim elbette. Hiç eğitim almadım, dedim. Babam duysa gücendir mi?

Onu düşününce gözyaşlarım arttı... En iyisi sadece resimlerimi düşünmek. Benim güzel resimlerim... Bulabildiğim her kâğıda çiziyorum ya hani, hepsini asıyorum bir yerlere; burada bulduğum bu nadide kâğıda çizim yapmaktansa bu satırları yazmak bile rahatsız ediyor beni. Sanırım çok uzun yazmayacağım. Ama anlatacak kimsem de yok, neden yazıyorum bilmiyorum.

Yeşili özledim, biliyor musun? Uzun zamandır yeşil renkte bir şey görmedim, oysa bu mevsimde çimler daha açık yeşil olur, sonradan bir ton koyulaşır. Onun için biraz daha kömür katarsın ki rengi tutsun, hele ki kış mevsimindeki çam ağacını boyamak için...

Sarıyı çok özledim bir de... Güzel, güneş sarısı... Hem sıcak, hem parlak; ne de güzel gösterir şemalini. En çok da ellerime bakarım güneş vurunca, ten rengim değişir de balık gibi donuklaşır sanki. O rengi bir türlü yapamadım. Buraya gelmeden önce keşke biraz daha bakabilseydim.

En son ne zaman güneş gördüm?

Oysa istediğim tek şey çizmekti. Çiziyordum da. Buraya gelmeden önce de çiziyordum, geldikten sonra da devam ettim. Sürgüne gönderdiler beni, burada hiç sevilmiyor demek ki gördüklerini kâğıda koymak. Hem de tıpkı tıpkı. Babam hep Allah tarafından bana hediye edildiğini söylerdi yeteneğimin. Öyleyse neden şimdi buradayım? Neden bana bu kadar kızdılar? Niçin babamın yaptığı gibi bana bakıp “eline sağlık” demiyorlar?

Bilmezler mi ne zordur o çatıların kırmızısını bulmak? Onu kiremit rengine getirmek için biraz kahverengi koymak ge-

reker ve ustalar bile ayarlayamazlar bazen, koyu olur. Ben yapabiliyorum. Nakkaşlar için daha kolay, bu kadar ton farkı düşünmezler. Ben nakkaş değilim, minyatür yapmıyorum. Bu yüzden ben düşünebilirim, çünkü ben ressamım. Babam öyle söyledi. Bir keresinde “Baba, ben büyüyünce ne olacağım?” diye sormuştum, o da bana “Ressam olacaksın,” demişti... Ressam olacak kadar büyümüşümdür herhalde. Sinyor’un çocukları kadar yaşlı değilim gerçi.

O kiremit rengini bulabiliyorum, ustaları da şaşırttım. Evet, ressamım ben. Ama cezalandırılan bir ressam.

Hayatımda ilk kez görmüştüm o kuşu ben. Küçük arka bahçedeki ceviz ağacının tepesinde çok tuhaf bir şekilde duruyordu. Bir kanadı kırık gibiydi ama telaşla uçup bir alt dala konunca kanatlarının güvercinden biraz daha farklı olduğunu anladım. Daha büyük, daha köşeliydi. Hele ki öğle güneşi kanatlarına vurduğunda... Tüyleri siyah değil de koyu mavi gibi gelmişti, gözümü aldı. Heyecandan ne yapacağımı şaşırdım, kağıdım yoktu ki...

Ancak o tahta parçasını bulabildim kömürlükten, zaten küçüktü. Şöminede de mangalda da yansa ne olurdu? Benim gibi, bir köşede dursa fark edilmezdi, o kadar küçüktü. Sofaya gidip mangaldan kül alayım dedim ama Fatma teyze süpürmüştü külleri. Ben de gidip simsiyah kömürlerden bir parça kopardım. Çok kıymetli olduğunu biliyordum ama resim de kıymetli, o kuş da kıymetli. Ya bir daha görmezsem?

Vefa’ya gideceksin, dediklerinde buranın böyle bir yer olduğunu bilmiyordum ki... Geniş bahçeler yok, kurallar yok...

Ama insanlar var, kurallar gibi insanlar. Evler birbirine çok yakın, camdan cama konuşabiliyorlar. Geçen gün Fatma teyzeye çörek uzattılar üst kattan. Hayret ediyorum bazen. Ben geldiğimden beri herkes izliyor beni, biliyorum. Bu evin küçük bahçesinin olması büyük bir şans benim için. Gerçi burada o kadar rüzgâr esmiyor, keşke esse de yaprakların nasıl kıvrıldığını, dalgalarla mücadele eden kayıklar gibi oraya buraya savrulduğunu görsem.

Ah, o Ahmet yok mu o! Nasıl işpiyonladı beni Galip Ağama! Zaten Faruk Hoca Efendi geldiğinde de hep yalan söylüyor, kötülüyor beni. Ben Galip Ağama ayıp olmasın diye sesimi çıkarmıyorum. Fatma teyzenin söylediğine göre “benim gibi işe yaramaz bir çocuğu” kimse almazmış, Galip Ağama minnetimi hayatımın sonuna kadar onun için çalışsam ödeyemezmişim; Galip Ağam nasılsa akşama kadar darüşşifada. Yalnızca geçen gün akşam ezanında döndü. Onun için hayatımın sonuna kadar çalışabilirim, bol bol resim yapacak vaktim olur. Ama Ahmet ne yapmış o gün biliyor musun? Dersten önce Faruk Hoca Efendi'nin evvelsi hafta verdiği, binbir zahmet yaptığım bütün hesaplarımı değiştirmiş. Yazısından tanıdım, ben ondan daha dikkatliyim. Ben onları üç günde yapmıştım. Hoca Efendi fark etmedi gerçi... Galip Ağam üzüldü, benim başarısız olduğumu düşünüyor. Hele ki bugünden sonra...

İşte kömürlükle bahçe duvarı arasında küçük bir yer bulup girmiştim, oradan kuşu görüyordum. Şansıma hâlâ oradaydı, hemen çizmeye başladım. Hızlıyımdır, gördüğümü hemen koyarım kâğıda. Yine öyle oluyordu, tahta çok zorlamamıştı beni.

Rana Demiriz

Kömürle uzun zamandır çalışmamıştım ama elim hatırlamıştı hemen. Yine uyum sağlamıştı bana. Her şey çok güzeldi...

Sonra biri bana bir taş fırlattı. Bir baktım, Ahmet! Arkasından da Galip Ağam gelmez mi?

Çok kızdı çok...

Ya o da beni sokağa atarsa?

BÖLÜM I

Yaz sıcağında, evin içinde, kıştan kalma yağmur çizmelerimi giymek zorunda kaldığımda başımızın dertte olduğunu anladım.

Hızlıca dünü gözden geçirdim. Akşam bugünkü havaya dair hiçbir ipucu yoktu. Her zamanki gibi hafif esintili, bol sivrisinekli bir yaz akşamı geçirmiş, duşumuzu alarak yataklarımızın yollarını tutmuştuk. Belki biraz rüzgâr eser umuduyla camlarımızı ardına kadar açmış, nihayet asırlık meyve ağaçlarımızın gece çıkan yel ile hışırdamaya başlamasıyla uyuyabilmiştik. Sabah yataktan doğrulduğumda ayak bileklerime kadar suya batacağımı belirten herhangi bir tuhafılık gözüme ilişmemişti.

Yan odadaki annemin şaşkınlık dolu bağırtısını işittim, “Mehlika!”

Bezginlikle nefesimi verdim. Yanına gitmek için mecbur suya basacaktım. Odanın bir köşesindeki devasa ahşap gardırobuma yürüdüm. İlkbahar yağmurları biteli aylar olmuştu ama orada bir köşede plastik yağmur çizmelerim

duruyordu. Şifonyer aynamın hemen önünde duran sandalyemin üzerine dün akşam duştan sonra attığım havlu-yu alarak yatağa geri döndüm. Bu suyun nereden gelmiş olabileceğini düşünürken bir yandan da ayaklarımın altını kurulayarak çizmemi giydim.

Eski ahşap, adımlarımın altında büyük bir acıyla gıcır-darken her bir adımımınla dalgalanan suyun sesi hakikaten sinir bozucuydu. Nitekim annem, hemen yan tarafımdaki mütevazı odasında delirmenin eşiğindedi.

“Nasıl olur bu? Nasıl!” diyordu öfkeyle.

Onun odasında su seviyesi biraz daha yüksekti. Dede-sinden kalma büyük ahşap yatağının neredeyse iki kolum kalınlığındaki ayakları yarım fazla suyun altında kalmıştı. Ah, gözü gibi baktığı kilimleri...

Dudağımı ısırđım. Bu su baskınından ziyade annemin tepkileri beni korkutuyordu. Her zaman böyleydi çünkü. Bazen televizyonda izlediğı bir şeye bile inanılmaz çığlıklar-la tepki verir, sıradan bir günde konuşurken sesinin tonunu ayarlayamaz, duygularını coşkuyla yaşadığından tepkilerini de olağan tutamazdı. Pireyi deve yapmakta üstüne yoktu. Ayağıma değıen şeyle sıçradım. Komodininden bir kalem düşmüş, suyun üzerinde yüzüyordu.

Haklıydı, bunun pek pirelik bir olay olduğı söylene-mezdi; kesinlikle deve kategorisine girerdi.

“Hem de düğüne bu kadar az zaman kalmışken!” diye bağırdı annem bir kez daha. Ardından kendini yeniden yatağa attı. Bir yandan da başını tutarak söyleniyordu.

“Bu başıma gelenler! Başıma gelenler! Misafirlere ne diyeceğiz? Allah’ım sen yardım et, Allah’ım sen yardım et!”

Ona doğru bir hamle yaptım. “Sana bir ıslak bez getireyim, alnına koyarsın.”

Tek gözünü açıp bakışlarıyla beni on parçaya böldü adeta, “Islak deme bana! Evin hâlini görmüyor musun? Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Sıcak havada ıslak bezin onu serinletip rahatlatacağını düşündüğümü söylemedim. Onun yerine arkamı dönüp koridora ilerledim. “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan. Omzumun üstünden baktığımda hâlâ başını tutuyordu ama hafifçe doğrulmuştu.

“Neyin sebep olduğunu bulmazsak daha kötü olabilir,” diye açıkladım usulca.

Koridordan sola, odamın diğer tarafına doğru baktığımda ablamın odasına doğru suyun neredeyse yok denecek seviyede olduğunu gördüm. Öfkeyle nefesimi verdim. Felaket hep beni bulurdu zaten... Küçükken de böyleydi. Bir şey olacaksa benim başıma gelirdi, ona hiçbir şey olmazdı. Mesela suçüçeğı ve kızamığı birer yıl arayla hem de yaz tatilinde geçirmiştım. O ise kuzenlerimle Urla’ya gitmişti. Bisikletimin lastiklerine hep çivi girerdi, onunki ilk günkü gibi sapasağlam olurdu. Üstelik o benden daha çok gezerdi.

Başımı diğer yöne çevirmek beni rahatsız edici anılardan da uzaklaştıracağı için bunu memnuniyetle yaptım. Annemin odasının yanında, koridorun sonunda büyük banyomuz vardı. İki yıl önce tadilat görmüştü, her şey

modern teknolojiye göre yeniden yapılmıştı. Dolayısıyla bu baskın beklenmedikti.

İçimdeki mühendis kontrolü ele almıştı şimdi. Banyoya doğru ağır adımlarla ilerledim, attığım her adımda duyduğum su sesi arttı. Zihnimde tehlike sinyalleri çalınca adımlarımı sıklaştırdım.

Ağzına kadar açık banyo kapısından, lavabo altından ve klozetten gürültüyle akan suyu görebiliyordum. Arıza büyüktü. Dehşetle bakakaldım.

Annem hemen arkamdaydı. Manzarayı görünce önce bir hayret nidası attı, ardından o kınayan ses tonuyla, “Hep nazar bunlar!” dedi.

Nazar olsun ya da olmasın, evet bu büyük bir sorundu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

“Hemen hallet şunu Mehlika, gözünü seveyim annem.” Üzerime diktiği kocaman ela gözlerinden emekli bir öğretmenin yaptırım gücünü sorgulamamam gerektiğini anlamıştım.

“Boşuna mı mühendis oldun?” dedi sessiz kalmam üzerine.

Kendimi tutamayarak mırıldandım. “Anne ben ziraat mühendisiyim.” Sesim giderek alçaldı. “Hatta o bile değilim, daha öğrenciyim.” Üçüncü seneme yeni geçiyor oluşumu ve henüz bilgilerimin temel düzeyde olduğunu eklemedim.

Gözlerini kıstı. “Olsun mühendissin! Neticede kafan farklı çalışıyor senin.”

Su sanki onun öfkesinden beslenmiş gibi daha da şiddetlendi. Ellerimi iki yana açtım. Suyun sesini bastırmaya çalışarak “Ne yapabilirim?” dedim. Annelerin her şeye bir çözümü olmaz mıydı?

Omuz silkti.

Çözümün zihnimde belirmesiyle rahat bir nefes aldım. “Vanaları kapatalım.”

Başını sallayıp koridora doğru seslendi, “Elif! Çabuk aşağıdan bütün vanaları kapat!”

Evimiz tadilat görse bile çok eski bir konak olduğundan attığınız her adım rahatlıkla duyulurdu. Bu yüzden bu suyun sesinde bile Elif’in alt kata indiğini duyabildim. Bir iki dakika içinde sular azalarak durdu. Evimiz yine o tanıdık sessizliğine gömülünce ikimiz de rahatladık.

“Elif! Kovaları getir yavrum, burayı artık kaç günde temizleriz bilmem!”

Annem hemen kontrolü ele almıştı. İkimize de emirler yağdırıyor, kovalar, havlular, eski çarşaflardan yapılan temizlik bezleri arasında sürekli yeni bir işle meşgul oluyorduk. Zaten telaşlı olduğundan, bu durum onu daha tedirgin dolayısıyla daha katı hâle getirmişti. Bizi oradan oraya koşturup duruyordu. Mıntıka temizliğindeki askerler gibiydik. Odalarımızdaki halıları bahçede yıkamak için gittiğinde biraz durabildik ancak. Neyse ki suyu başarıyla tasfiye etmiş, suyun hafifçe kabarttığı ahşap zeminimizi görebilir hâle gelmiştik. Ama ne kahvaltı edebilmiş ne de bir bardak su içebilmiştik. Annem mutfağa gitmek için

alt kata bu ayakkabılarla bastığımızı görse bizi öldürürdü herhalde. Yeni uykudan uyanmış olmamın bütün etkileri geçmiş, bedenime yeni bir yorgunluk çökmüştü. Başımı hafifçe duvara yaslayıp, taş duvarlardan gelen serinliği hissettim. Ardından yeniden doğrulup ablama baktım. Gördüğüm tek şey umutsuzluktu.

Omuzları öyle çökmüştü ki, normalde omuzlarına değen koyu kahverengi saçları karmaşık bir hâlde havada asılıydı. Annemin birebir aynısı olan kocaman ela gözleri koyu mor halkalarla çevrilmişti. Kemikli yüzü olduğundan daha zayıf, hafif sivri çenesi normalden daha keskin gözükte gözüme. Dudağı hafifçe titredi.

“Hayır, yapma,” dedim uyarıcı bir tonda.

Sanki aksini söylemişim gibi haykırarak ağlamaya başladı. “Selde mi gelin olacaktım ben? Mikrop kapacağız bu sudan! Mikroplu gelin diyecekler bana! Adım Mikroplu Gelin kalacak!”

Durumun komikliği karşısında dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye ve onu olabildiğince teselli etmeye çalıştım. “Ablacığım, lütfen. Ağlayarak göz halkalarını daha da belirginleştiriyorsun. Sana zombi gelin mi demelerini istiyorsun?”

Başını kaldırıp bana baktı. Ardından daha kuvvetli ağlamaya başladı.

“Elif!” dedi annem merdivenin başından yukarı çıkarken. “Yine mi ağlıyorsun sen?” Koridoru hızlı adımlarla geçerek banyo kapısının önüne geldi. “Yavrumsu, Faruklar

gelmeden hallederiz. Ağlamana değmez. Hadi kuzum, hadi. Gel annesinin bir tanesi, ben şimdi sana güzel bir kahvaltı ettireyim.” Çoktan koluna girmiş onu aşağıya götürüyordu bile.

Omzunun üzerinden “Mehlika, ustayı aradım. Birazdan gelir. Bütün evi baştan temizleyeceğiz artık.”

Oysa düğün temizliğini dün yapmıştık. Başımı yeniden duvara dayayıp gözlerimi kapattım.

İki saat sonra durum hâlâ pek parlak değildi. Mehmet Usta kırdığı fayanslardan başını kaldırdı. Hepimiz merakla ameliyathaneden çıkan bir doktoru dinleyecek gibi söyleyeceklerine odaklandık.

“Borular patlamış.”

Annemin öfkeli mırıltısı gecikmedi, “Melahat’ın nazarı değdi.”

Ona aldırmadan ustaya bakmayı sürdürdüm, “Ne yapabiliriz? Kıracak mıyız, tamamen?”

“Evin içinden değil, bahçeden bu,” dedi nispeten sağlam ama eski boruları göstererek. “Kazıp yeni boru döşememiz lazım.” Biz banyoyu yenilediğimizde tesisatı da yenilememiş miydik?

“Eyvahlar olsun!” diye feryat kopardı annem başını tutarak. “Öbür gün düğünümüz var Mehmet Usta! Ne borusu!”

Usta başını hafifçe eğdi. “Vallahi ben bilmem. Yeni boruları döşemezsek suyu kullanamazsınız, vanayı açınca yine basar.”

İşler gittikçe sarpa sarıyordu.

“Aman ne olursun, düğünden önce yap şunu. Yarından sonraki gün misafirler gelecek. Allah’ım çıldıracağım!”

Usta aynı açıyla başını yeniden yana eğdi. “Normalde bir haftalık iş de neyse bugün yapmaya çalışırız. Elif kızımıza düğün hediyemiz olsun.”

Annem başını sallayıp aşağı inmek üzere harekete geçti. Bu mevzu onun için hallolmuştu, şimdi evdeki hasarları onarmaya ve daha da önemlisi temizliğe odaklanmıştı. Gençliğinden beri en yakın arkadaşı ve komşumuz Ayten teyzeyi çoktan arayıp yardıma çağırdığına emindim. Neyse ki kızı Melisa’yla beraber beş kişi oluyor ve birden her şeyi pırıl pırıl yapabiliyorduk. Dün de yardımları çok dokunmuştu. Bugün evde pestil gibi yatmalarını çok isterdim. Açıkçası benim de bugün için planım buydu.

“Mehlika!” diye seslendi aşağıdan. “Oyalanma yukarıda, gümüşlerin parlatılması lazım!”

Kulaklarıma inanamadım. Dedesinden kalan ve salonun asla kullanılmayan köşesindeki büfenin tozlu raflarında kök salmış üç parça gümüş eşyayı zaten daha dün parlatmıştım.

“Eminim üst kattaki su baskınından çok etkilenmişlerdir,” dedim kendi kendime.

Aşağıdan yanıtı gecikmedi, “Ne dedin?”

Her yerde kulakları ve gözleri vardı gerçekten. Başımı bezginlikle iki yana salladım. “Bir şey yok,” dedim merdivene doğru. “Beş dakikaya geliyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Akşamüstü her şeyin düzeleceğine dair ümidimi kaybetmiş bir şekilde, temizlik yapmadığı zamanlarda bir köşede ağlayan ablamın çaresizliğini paylaşıyordum. Ev tertemiz olmuştu, onda bir sıkıntı yoktu. Hepimiz bir hırsla bir işin ucundan tutmuştuk. Zaten ortalama büyüklükte olan aile yadigârı konağımız neredeyse eski hâline dönmüştü. Üst kattaki banyomuz öncelikli olarak tamir edilmişti. Annemin odasındaki ahşap mobilyaların suya maruz kalan kısımları kabarmıştı. İyice kuruduktan sonra cilalamaya karar verdik. Belki biraz kapatırdı hasarı. Desenli perdeleri ise yerlere degecek uzunlukta olmadığından zarar görmemişti.

Benim uzun kırmızı perdelerim o kadar şanslı değildi. Çocukluğumdan beri bu perdeleri çok sevdiğim için çamaşır makinesine atarken kurtulmalarını ümit ettim. Bu perdelerin asılı olduğu iki camın tam ortasındaki duvarda harika bir göl manzarası vardı. Evet, camda değil, duvarda. Duvara yapılmış çok eski bir resimdi. Muhtemelen buraya çok yakın olan Gölcük'ün resmiydi bu, etrafı yeşil ağaçlarla ve kuşlarla çevriliydi. Benim bir kuşum vardı o duvarda, tam karşısındaki yatağında otururken bana baktığına inandığım çok güzel bir leylek. Hemen manzaranın kenarında dururdu. Küçükken beni kâbuslardan koruduğuna inanırdım onun. Büyüdükçe öğrendim ki, çok başarılı bir resim değildi, hayli de eskiydi ama benim için kıymetliydi. İşte bu kırmızı perdelerim de bu resmin solmuş renklerini vurguluyor, çerçeveliyordu benim için.

Onun kadar eski olup olmadığını bilmediğim piring karyolam yerden hayli yüksek olduğu için sorun yoktu. Geri

kalan mobilyalarımrsa ahşap olduğundan anneminkilerle aynı kaderi paylaşıyordu. Sanırım konak tarihinde ilk kez üst katta bir su baskını olmuştu. Hasarlarının kalıcı olmasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu artık elden.

Temmuz sıcağı da iyice kendini gösteriyor, zaten az olan enerjimi azalttıkça azaltıyordu. Buna rağmen epey işi halletmiştik. Üstelik diğer komşumuz Arife teyze de yardıma gelmiş, yiyecek bir şeyler getirmişti. Kahvaltı bile etmediğimi düşündüğümde, özellikle börekler, ilaç gibi gelmişti. Mutfaktaki yemek masasında bir an için hepimiz adına umut dolu bir hava esmişti.

Kâbus bitiyor, diye düşündüğümüz sırada, Mehmet Usta kapıda ellerinde kürekleriyle dikilen üç adamla beliriverip, “Patlağı bulduk, kazacağız,” dedi.

Bahçenin neresinin kazılacağını merak ettiğimizden hep beraber dışarı çıktık. Öbür gün düğün tam da bu bahçede olacaktı. Babamın babasının ve onun babasının emekleriyle bugünlere gelen meyve ağaçlarımız, cevizlerimiz, kestanelerimiz ve güzel ilçemizin her köşesini süsleyen çınar ağaçlarımızdan vardı. Ablam, aynı annem gibi bu ağaçların altında istemişti düğününü. Yarın süslemeye başlayacaktık.

“İşte burası,” dedi Usta. Annemin gözü gibi baktığı, bahçenin nispeten kuytu bir yerinde kalan seftali ağacımızın altını küreğiyle göstererek. “Buradan gelip evin içine gidiyor,” diyerek hattı üstünkörü gösterdi.

“Yine de çok ortada bir yer değilmiş,” dedim annemi teselli etmek için.

Başını onaylarcasına sallarken bezgindi. “Yeter ki halledilsen da.”

İlk kazma vuruldu. Ardından bir diğeri, bir diğeri... Ustaların başında merakla birbirimize bakmaya başladık. Borular bu kadar aşağı döşenmiş olamazdı.

Mehmet Usta pes etti. “Sanırım yanlış yeri kazdık.” Hep beraber öfkeyle nefesimizi verdik, annem ve Ayten teyze söylendiler.

“Otuz santim daha sağ tarafta kalıyor olabilir borular. Makinayı getirip bir daha bakalım,” diyerek yanındaki çırağa talimat verdi. Çırak kazdıkları çukurdan çıkmak için bir hamle yapınca aynı anda iki şey oldu. Çırağın ayağı sağlam basamadığı topraktan kaydı, diğer çırağın küreği “tak” diye bir sesle bir şeye çarptı.

Hepimiz aynı anda dönüp ikincisiyle ilgilendik.

“Boruları bulduk galiba!” dedi usta heyecanla. Hepsini birden eğilmiş bakıyordu şimdi. Bir süre sessizlik olunca iyice meraklandık.

“Hasar büyük sanırım,” dedi Melisa.

Ayten teyzenin gözleri uyaran bir tonla büyüdü. “Ağzını hayra aç kızım!”

Ustaların sessizliği uzadıkça endişemiz arttı. Birkaç saniye bize birkaç saat gibi geldi. Melisa, biricik arkadaşını ablamı teselli etmek istercesine sarıldı.

“Maalesef, bu boru hattı değil,” dedi Mehmet Usta omzunun üzerinden.

“Ya neymiş?” dedi annem sesinde bastırmadığı sabırsızlığıyla.

Bel seviyesinden biraz daha yüksek çukurun içinde hepsi aynı anda doęruldu. Bulunduęumuz yerden hiçbir Şey görünmüyordu. Yüz ifadelerini bu kadar deęiřtiren neydi?

“Kendiniz bakın,” dedi usta ve kenara çekildiler.